Ч. 274. Середа 16 (3) грудня 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Знесене наглих судів в Празї. — Парляментарне положене. — Австро-угорскі переговори з Туреччиною. — Вісти з Росиї.

Намістництво в Празї видало нинї оповіщене, котрим зносить ся з нинїшним днем наглї суди в Празї і на єї передмістях. В оповіщеню висказує намістник надію, що в місті буде удержаний спокій і лад, відкликає ся до розважних живел, аби співділали до осягненя тої цїли. Однако коли би против ожиданя мали знов поновити ся несупокої, то намістник був би приневолений завести знов наглї суди і средства для привернення ладу і спокою. Рівночасно появило ся оповіщене дирекциї полїциї, котрим знесено заборону ношеня студентских відзнак.

Бар. Еренталь був в недїлю на авдиенциї у Цїсаря, котра тревала дві години. Мінїстер здавав справу з міжнародного положеня і вказав на конечність скорого полагодженя в парляментї предложеня о анексиї і закона о повновласти мінїстерства справ заграничних для заключування торговельних договорів. Супротив того Цїсар візвав до себе бар. Бінерта, аби вислухати оправданя о положеню в парляментї. Бар. Бінерт заявив, що в теперішних відносинах виключене, аби закон о повновласти міг бути полагоджений в дорозї наглого внесеня, також предложене о анексиї не буде так скоро ухвалене. Бар. Бінерт означив ситуацию як непевну і критичну. Цїсар застеріг собі рішене. — В парляментарних кругах зачувати, що голосоване над пильностию буджетової провізориї безусловно відбуде ся нинї. На случай відкиненя пильности палатою буде сесия парляменту сейчас замкнена. — Вчера відбула ся рада мінїстрів, на котрій бар. Бінерт здавав справу з своєї авдиенциї у Цїсаря.

Дальша розправа про буджетову провізорию в посольскій палатї малу вже звертає на себе увагу, бо точка тяжести парляментарного положеня перенесла ся до сальону мінїстра-президента, котрий в переговорах з сторонництвами намагає ся ще ратувати парляментаризм і парлямент і приєднати більшість двох третин для ухвали буджетової провізориї. По виводах управителя мінїстерства скарбу, в котрих він подав цїкавий огляд минувшини, сучасности і вигляд на будучину, обговорив промислову кризу і подав технїчний погляд на стан хлїборобского, промислового, ремісничого і фінансового розвитку Австриї, промовив всенїмець Бехле против заснованя італїяньского університету. Христ.-сусп. Маєр з Інсбрука обговорив питане Трентіна а відтак суспільного обезпеченя. Вказуючи на відносини на полудни (ірредента) і на півночи (всенїмцї) звернув він бачність на потребу австрийскої „Gemeinbürgschaft". На засїданю в пятницю промовляли два социялїсти.

Як ми вже вчера доносили, переговори між Австро-Угорщиною а Туреччиною на ново розпочали ся. Австро-Угорщина, як впевнюють в дипльоматичних кругах, готова поробити Туреччинї ріжні концесиї економічні, за те рішучо виключена згода на уділене автономії для анектованих країв або якась територіяльна компензация для Сербії і Чорногори.

Офіцияльні круги австрийскі додають до тої подїї такий коментар: Від початку бойкотового руху в Туреччинї, австро-угорске правительство не занедбало нїяких заходів, щоби виступити против бойкоту, при чім не обмежило ся лише до кількаразових поважних представлень в Царгородї, але від часу до часу чуло ся спонуканим ставати з натиском в обороні реклямаций пошкодованих експортерів та корабельних товариств. Наслїдком бойкоту зазнали переговори з Туреччиною, які заініциювала Австро-Угорщина в справі анексиї, пе-

Маруся.

З росийского — Володим. Короленка.

I.

Ми їхали верхом долиною Амги. Конї бігли не спішачись якутским шляхом.

Ті шляхи зовсім не подібні до росийских. Убита возами росийска дорога стелить ся гладко між зеленими нивами. Тут шляхи утоптують ся копитами коний. Дві глубокі борозди, розділені межею, на якій росте трава, лежать по середині. Они однако глубокі і видають ся різко на зеленім тлї. Коли їде двох людий, они плентають ся поруч, лїниво розмавляючи про сільскі пригоди, про покоси, або приїзд начальства. Трох їде вже далеко рідше, чотирох укладають ся по дві пари, одна за другою. Задля того кілька пар побічних стежок визначає ся чим раз слабше і губить ся ледве видним слїдом в траві.

Шлях, яким ми їхали, погідного дня на початку липня, був широкий і відповідно ще добре утоптаний; яких шість видних борізд, ріжної глубини, бігло рівнобіжно, лїниво і спадисто, звиваючи ся широкими луками.

Трави сего року були пишні. Якут, що їхав на стрічу, виднїв ся нам за закрутом лише своєю кінчастою шапкою, піднесеними руканами свого кафтана і часами тілько потрясала ся над зеленою стїною голова его коня. Він розминув ся з нами, привитавши ся чемно і приспішивши кроку, небавом зовсім зник серед филюючого зеленого моря.

Зробило ся немов би ще тихійше і ще пустійше. Сонце висїло над далеким хребтом гір. В лїтї оно стоїть в тім краю не високо, але сьвітить своїм косим проміннєм мало що не цїлу добу, сходячи і заходячи майже на однім місци. Земля розгріваючи ся спокійно, але постійно, не встигне добре охолонути за коротку ніч з єї ранною мракою і в полудне північне лїто палає спекою і виблискує своєю відмінною принадою, тихою і сумною.

Далекі гори, окриті синявою мракою, здавало ся, розтоплювали ся у своїй втомі. Тихий вітер ворушив густою мракою, що пестріли ріжноцьвітними когутиками, кашкою і якимись ще безчисленними жовтими і білими головками. Нашим незаузданим коням досить було повернути голови зі стежки, аби вхопити, навіть не нахиляючи ся, трохи сочистої трави з межі, і они бігли дальше, помахуючи стиснутими в зубах пишними китицями. Декуди появляли ся довкола невеличкі озерця, немов кусники синого неба, що упали на землю серед шмараґдової зелени.... І від всеї тої тихої краси ставало ще сумнійше на серци. Здавало ся, що сама пустиня сумує за чимсь далеким і невиразним, в задуманій утомі свого короткого лїта....

Ми минули невелику купку юрт [1]), що розкинули ся на горбку над озером і зелені луки знов приняли нас в свої мовчаливі обійми. Дорога стала вузша, побічні борозди слабші, трава по межах ще висша і пишнійша. Долина спускала ся до берега ріки. Гори другого берега вже не бовванїли, а виступали острими чертами каменистих ярів, що вкриті були кінчастими деревами.

На лїво також наближали ся все горбки, розділені вузкими крутими долинами, котрими текли тихі невеличкі річки, що всї вливали ся в Амгу. Понад ті річки ходили свобідно і без охорони табуни кобил, що належали до якутских богатирів, дідичів, котрі встигли і тут серед майже первістної природи захопити лїпші місця божої землї.

Один з таких богатирів попав ся нам на стрічу. Він сидів на високім сїдлї, мов величезна башта, в плюшевім кафтанї і рисій шапцї, а два сухі „джеранаси", старцї, щось немов кріпаки або невільники, бігли що сили побіч его стремен, проводячи богатиря від его юрти до других, де живуть такі самі невільники.Ботир оглядав власних підданих і власні табуну. Прості звичаї дїтий природи виявляли і прості форми первістної суспільности.

Часами лунав поміж горами глухий тупіт кіньских копит і табун, здичілий і випасений на ситих травах, вискакував із щілини на луки, принаджений порсканєм чи іржанєм наших коний. Кобили насторожившії уха виявляли велику цїкавість, але їх проводир жеребець зараз витягав, як розгніваний гусак, свою довгу шию і майже волочучи до траві свою довгу, хорошу гриву, робив широке колесо довкола табуна, полохаючи легкодушні кра-

[1]) повстяне шатро — якутска хата.

рерви. Австро-угорске правительство, ведучи переговори, щоби довести до заказаня бойкоту, стояло супротив Порти на становищи, що оно має право домагати ся зберіганя постанов торговельних трактатів в тім дусї, аби австро-угорскі кораблї при своїх операциях зазнавали охорони та щоби публика не була наражена на перепони у відвідуваню австрийских та угорских склепів.

Турецке правительство надіслало в тій справі заяву, що митові власти одержали відповідні вказівки та що порта в границиях своєї законної компетенциї зробить все, щоби спинити бойкот. Австро-угорске правительство приняло сю заяву до відомости та звернуло увагу, що як би тих з'обовязань не виконано, то Порту потягне ся до одвічальности за шкоди, які з того вийдуть. З огляду на заяву турецкого правительства, австро-угорске правительство, щоби дати доказ прихильности, заявило охоту перервані переговори почати на ново і австро-угорский амбасадор одержав директиви в тім напрямі. Повитано би дуже радо, як би переговори довели до повного порозуміня так, щоби економічні відносини опинили ся знов на нормальних шляхах.

В звязи з сею зміною ситуациї стоїть ухвала турецкої ради міністрів, яка видала острі зарядженя в тім напрямі, щоби митові уряди не брали участи в бойкоті.

Сорок умірковано-правих послів (між ними Богданов, Андрійчук, ґр. Бобриньский, Анатовевич і Проценко) внесли в думі проект про знесене специяльної управи Південно-Західного і степового краю. Своє внесене посли мотивують тим, що з огляду на зріст державних видатків на ріжні канцелярії, треба знести институциї, які тепер вже непотрібні і суть тільки пережитком минувшости. Виділене Південно-Західного краю (Правобічної України) було оправдане, коли той „российский" край знаходив ся під впливом чужих народностий. Та тепер він наслідком економічного розвитку российского населеня та розширеня просьвіти мало чим відріжняє ся від сусїдних чисто российских ґуберній і тому не потребує специяльної управи, а через знесене єї заощаджено би 200.000 рублів. Посли пропонують знести єї від 1 го липня 1909 р. і передати єї справи по части міністерству внутрішних справ, а по части ґубернаторови.

Справу хабарів московского „градоначальника" Рейнбота, буде рішати незабаром сенат і то мабуть 12 го грудня ст. ст. Справоздане сенатора Ґаріна, який переводив ревізию в Москві, вже друкує ся та буде ще сего тиждня роздане сенаторам першого департаменту. Через те, що з хабарництвом в Москві вийшли на яву всякі дефраудациї ще й деинде, як в харківскім ґубернаторстві, бердичівскій почтовій конторі, комісиї для покриваня державних довгів і т. д. і т. д., тож мінїстерска рада постановила, щоб міністер справ внутрішних виступив перед думою та заявив, що правительство не думає толерувати надужить чиновників, але буде їх карати зі всею безпощадностию.

В „С. П. Ведомостях" подає д. Рословлїв такі характеристичні уваги про хабарництво, що розвельможнило ся тепер по российских урядах: Що полїция наскрізь перейшла хабарництвом, се відоме й дитині. Нормальні хабарі станового пристава в повітовій полїциї виносять 2 тисячі рублів річно, а справника 4 тисячі рублів. Я не говорю вже про міста, де збирають ся великі ярмарки, про повіти з фабриками і заводами. Там доходи полїциї доходять до десяток тисячів. Я маю на увазі лише „звичайні доходи" полїциї, які творять неначе би додаток до платні: доходи з „мертвих тїл" паспортів, надзору над промислом та торговлею, рекрутского побору і т. и. Думали, що після манїфесту з 17 октября хабарництво мине ся, та стало ся щось противного. Хабарі від часів „конституциї" зросли до нечуваних розмірів. З одної сторони страх перед утратою місця та контролею Думи, а з другої сторони відносини, витворені виїмковими станами та борбою з революцією зробили хабар нормальною появою российского житя. В урядах, де хабар найшов пристановище, деруть тепер з живого й вмерлого".

Новинки.

Львів, дня 15-го грудня 1908.

— **Пригода на зелїзници.** Дирекция зелїзниць державних подає до відомости: В наслідок самовільного виїзду поїзду товарового ч. 383 вчера о 4 год. 19 мін. рано із стациї Єзупіль в напрямі до Станиславова наїхав сей поїзд на поїзд особовий ч. 322 в'їздаючий в тім часї з Станиславова на стацию. Легко покалїчили ся при тім подорожні: Саламон Спербер з Гвідця, офіциянт почтовий Волод. Оржел, асистент почтовий Володимир Кіц і кондуктор манїпуляцийний Ловцкий. Розбило ся 6 ваґонів товарових поїзду ч. 383 і віз почтовий та службовий поїзду 322.

— **В справі просьвітно-економічного конґресу у Львові.** З нагоди 40-лїтного ювілею тов. „Просьвіти" задумав головний виділ сего товариства скликати до Львова на 23 і 24 с. м. перший просьвітно-економічний з'їзд. Завданем з'їзду є як найдокладнїйше оцінити нашу дотеперішну роботу в напрямі просьвітно-економічнім, віставити єї дотеперішні здобутки та на основі того вказати шляхи і способи до більше суцільної, ширшої, а через те і продуктивнїйшої нашої органічної дїяльности на поли просьвітнім і економічнім на будуче. Головний виділ, о скільки се лежало в его силї, подбав доси о виготовлене програми з'їзду, придбав поодиноких референтів та поробив і деякі технїчні приготованя. Однак в останнім часї зайшли такі обставини, що головний виділ чує ся приневоленим первістну думку в дечім змінити і з'їзд відложити. Сьвятковане 40-літного ювилею „Просьвіти" по філїях і читальнях яке спершу було проектоване тільки на день 8 с. м. розтягло ся несподівано на грудень і січень. Отже рівночасно

савиці і заганяючи їх назад. Коли кобили не важучи ся неслухати і удаючи, що они самі налякані, зникли знов за рікою, в глубині яру, вартуючий жеребець вибіг звідтам назад і все потрясаючи головою і стелючи гриву, грізно підбіг до нас, пильно і цїкаво підглядаючи наші наміри. Наші коні здригали ся від нетерпеливости увійти в такі чи инші, приятельскі або ворожі відносини з подібними до себе і ми мусїли тоді дуже часто удавати ся до кінців поводів, котрими ми били їх по боках, доки жеребець провівши незнакомих гостий з пів верстви, весело вернув назад до свого гарему.

Тоді коні самі сумно звішували голови і тихо та лїниво бігли дальше розкішними, пустими луками, а нам ставало ще нуднїйше — тиха та мовчалива краса пустинї гнїтила ще більше, мовчанка єї тяжко наповняла ся якимись привидами, невиразними мов тумани бажанями та образами. Око неспокійно шукало чогось в далечині, але стрічало лише лїнивий дим з юрт коло озера, або якутску могилу — невеликий зруб на взір хати з високим хрестом — що загадочно дивила ся з горбка над водою, овіяна тужним шепотом дерев.

II.

— Погляньте — промовив нараз мій товариш, стягнувши повід коня, що був розбіг ся.

Ми давно їхали вузкою стежкою, котрої дві-три колії ледве розрізували зелену щілину хорошої луки. Ми десь збочили з переїздної дороги, але мало тим клопотались, бо гори другого берега добре могли служити нам за вказівку. Тепер перед нами появив ся молодий, ярко зелений лісок, над котрого верхами вже зникали крейдяні скали. Наша стежка вбігла несподівано в простір обгороджений з двох боків парканом, декуди навіть плотом, що не часто стрічає ся в тих околицях і небавом дим засиняв перед нами на зеленій стінї ліса.

Ми озирали ся з зачудованем: ріллї, хоч і не часто, однако то звичайне явище в тих далеких улугах, але огородів Якути зовсім ще не знають. Декуди, правда, переїздячи присїлками, ми стрічали кусники ґрунту старанно огороджені високими штахетами або плотом. Наткнувши ся перший раз на таке місце далеко від осель, я подумав, що то кладовище або старе поганьске місце до моленя, заслонене для посторонного ока. Але менї пояснили, що то сїльскі сади, мабуть також щось в роді кладовища, де виявили ся добрі адміністрацийні наміри. Один з ґубернаторів, Нїмець, великий знаток і любитель садівництва, приказав строгими обіжниками, аби по всїх селах були заведені сади. Якути вволили волю начальства; визначили по куснику ґрунту і обгородили его сильним частоколом, полишивши хиба один вхід, що замикав ся на замок, від котрого ключ доручав ся окремому дозорцеви. Дальше однако справа не пішла. Ґубернатора давно вже нема, але до сеї пори старанно обгороджені порожні площі сьвідчать про его добрі заходи. Слїди меж і грядок давно щезли під незвичайно буйною зарослию лопухів і бодаків, заслонених навіть від сильного вітру.

Тепер ми на диво побачили обширний і прегарно оброблений огород. Високі грядки зеленіли вже матиною бараболї і кучерявими гичками моркви. Блїдозелена капустяна росада сторчала рядами в неглубоких ямках, що чорнїли ще від рясного поливаня. По тичках плїв ся горох, в невеликій скрини в затишу зеленїли парости огірків, що очевидячки були старанно закривані від ранїшних не довгих, але острих приморозків, котрі часто до години досьвіта зварують завязки навіть серед лїта. Недалеко филював невеликий ланок озимини, що вже колосила ся.

Але найбільше здивувала нас невеличка хатинка, що стояла в тій тихій зачарованій закутинї. То не була юрта з похилими стінами і не сибірский „амбар" з простим зрубом і рівною земляною кришею, а правдива українська хатка з соломяною стріхою і стінами старанно вимазаними білою глиною. Тільки вікна по части з лупку а по части з кусників скла, що були вправлені в мережані рамки, відріжняли то житло від якоїсь чернигівскої або полтавскої хатинки. Здивований несподіванно зір мимохіть шукав колеса на криши з родиною бузька і високого журавля коло кирниці. Та замість бузьків над полянкою пролїтали північні орли з пронизуючим криком молодого жеребця, а що до кирниці то єї очевидячки не було треба. Недалеко, кількадесять сяжнів за хатиною, різко відбиваючись від безхмарного неба, лежало невеличке озерце. Посеред него, немов розкидані кимсь чорні грудки, дрімало з десять качок, безжурно поховавши голови під крила... Качки були дикі, ліс був листастий, сибірский, чужий тій хатці з соломяною кришею і тим грядкам...

Мій товариш, родовитий Українець, підніс ся на стременах і его лице навіть з легка почервоніло під темним загаром. Він дивив ся довкола, але нікого і нічого не було видко. Вітер шелестів тихо соломою криші, ледве-ледве шуміла тайга [2]), тілько жалібний, уриваний крик орла або яструба немило нарушував тишину. Здавало ся, що ось ось зараз здригне щось і ціла та мана українського хутірка розпливе ся, як дим...

— Гей, а хто туг у Бога вірує? — крикнув він рідною мовою, якою не говорив при менї ще нї разу.

(Дальше буде).

[2]) Сибірскій ліс.

скликанє з'їзду відбило би ся некористно так на числі і якости референтів як також і на числі учасників з краю, бо они заняті і поважно перетяжені робою з нагоди ювилею у своїх повітах. Так само первістно досить скромно зачеркнені межі з'їзду оказують ся тепер невистарчаючі. Величні, прямо імпонуючі ювилейні обходи в краю заставляють і нас справу з'їзду поставити ширше, щоби він міг бодай гідно відповісти моральним і матеріяльним здобуткам ювілейних обходів, коли не зрівноважити їх. З огляду на подані причини, як і на тісно з тим звязану технїчну сторону з'їзду, головний видїл маючи на меті не тілько численність але також і реальні користи з'їзду, відкладає его на 1 і 2 лютого 1909 року. В тих днях відбудеть ся перший всеукраїньский просьвітно-економічний конґрес при співучасти синів усіх земель України, буде він певно гідним завершенем великого сьвята ідеї „Просьвіти". Програма конґресу буде оголошена пізнійше. — Від Головного Виділу товариства „Просьвіта": Петро Огоновский голова, др. Іван Брик секретар.

— **Напад на почту.** З Бучача доносять: Велике занепокоєнє викликала тут в неділю рано чутка, що на віз почтовий, висланий в суботу із Золотого Потока, напали якісь розбишаки і ограбили его. Небавком справа вияснила ся. Почтилїон Юрчак вступив був в Сороках до коршми, а тим часом двох якихсь людий сіло на сани, до котрого була пришрубована зелїзна скриня, а в котрій знаходив ся мішок з цїлою посилкою, та поїхали в сторону як до Бучача і небавком щезли серед темноти. Двох господарів із Сорок пустилось за розбишаками в погоню, але серед темноти не могли знайти слідів і дали знати жандармерії, котра розпочала зараз слїдство. Але вже в недїлю рано приведено із Жизномира коня почтового з саньми, а скринку почтову знайдено розбиту. Розбишаки повиймали листи з мішка і подерли їх, шукаючи гроший, котрих однак не знайшли бо їх не було. Не знайшовши нічого, лишили коня з саньми на дорозї і щезли. Шкода лиш незначна. Почтилїона Юрчака арештовано.

— **Самоубийство.** Вчера рано відобрав собі житє машиніст зелїзничий Пельц. Около 9 години рано приїхав він поїздом до Львова, висів на стациї пішов до місця відходового і там стрілив собі в голову і згинув майже на місци. Причина самоубийства поки що незвістна.

— **Загальні збори** „Товариства вакацийних осель" відбудуть ся дня 16 грудня 1908 в середу о год. 5 в комнатах „Рускої Бесїди" Ринок ч. 10. Видїл.

— **Конкурс** на окружного лїкаря. Повітовий видїл в Сокали оголосив конкурс на посаду окружного лїкаря в Варяжи з реченцем до 15 падолиста с. р. В тім реченци нїхто не подав ся і тому продовжено речинець до кінця грудня с. р.

— **Тов—о руских женщин в Стрию** уряджує сьвято Николаївскі вечерниці дня 19 с. м. се є в суботу в великій сали „Народного Дому" в Стрию. Початок точно о 6-ій годині вечером. Вступ від дорослих і дїтий по 40 с. Крім иньших несподіванок відограють молоденькі наші аматори дві 1-актові штучки. По чім зійде сьв. Николай при грі сурм на салю і роздасть чемним дїтям дарунки. А відтак при звуках фортепяну будуть забавляти ся маленькі співучасники в ріжні забави.

— **Нужда на Буковині.** На засїданю буковиньскої Ради культури краєвої в четвер сконстатовано, що в цїлім краю єсть великий недостаток паші. Мимо того, що Рада краєвої культури перепродала 128 ваґонів сїна і 95 ваґонів ометиці, вже від половини падолиста єсть нових зголошень на 142 ваґонів. При обговорюваню сеї справи показало ся, що в цїлім краю панує страшна нужда, а господарі мусять продавати за безцїн свою худобу. З огляду на те, зажадано від правительства дальшої запомоги на мілїон корон. З такою самою просьбою звернув ся до правительства краєвий видїл. З дотеперішної акциї Ради культури краєвої треба зазначити, що она мала до розпорядимости 170 тисяч корон, а то 100.000 кор. від правительства, 50 тисяч від краю і 20 тисяч від релїгійного фонду. За 111 тисяч кор. закуплено паші і ометиці 223 ваґонів, решта 59 тисяч піде на нові замовленя, так що Радї культури краєвої не остане нїчого. Так має ся справа із пашею для худоби — про людий нема вже і мови. Наслїдком дощів, повений та скорої зими вигнила бараболя, насїня нема навіть на засів, так, що людий жде майже голодова смерть.

— **З Чесанова** доносять: Ювилейний обхід філїї „Просьвіти" в Чесанові з приводу 40-лїтного єствованя „Просьвіти" перенесено з дня 19 на 26 с. м. і відбудесь в слїдуючім порядку: 1) Торжественне богослуженє в місцевій церкві о год. 9 рано. 2) Відкритє зборів. 3) Відчит делеґата головного виділу „Просьвіти" у Львові. 4) Звіт дїяльности філїї за минулий рік. 5) Вибір нового виділу. 6) Внесеня членів. 7) Льосованє фантів.

— **В Лїську** відбуло ся дня 8 с. м. відкритє читальнї „Просьвіти". Головою виділу вибраний місцевий парох о. Іван Бірецкий а его заступником др. Петро Войтович, кандидат адвокатури в Лїську. З нагоди отвореня читальнї зложили на цїли читальнї на руки виділу О. Мисик з Ванькови 35 кор. і Роман Бачиньский, нотар в Лїську, 20 кор., за що видїл читальнї складає їм щиру подяку.

Телеґрами.

Відень 15 грудня. Neue fr. Presse умістила розмову з одним з турецких дипльоматів, дотикаючу переговорів між Австро-Угорщиною і Росиєю. Той дипльомат заявив, що крайна пора, аби Австро-Угорщина порозуміла ся Туреччиною що до спірних справ і аби відтак заключила союз. Він має надію, що до того прийде.

Відень 15 грудня. „Wiener Allg. Ztg." доносить, що за почином Франциї ведуть ся переговори між державами, що мають надзір над Кретою в справі піддания під нараду европейскої конференциї анексиї Крети Грециєю.

Рим 15 грудня. Помер тут скоропостижно російский амбасадор Муравєв.

Бїлгород 15 грудня. „Вечерне Новості" доносить, що правительство Миловановича наміряє уступити перед д. 21 с. м., коли збирає ся скупштина, позаяк не удало ся єму виповнити обітницю дану скупштинї що-до помилуваня офіцирів з Краґуєваца.

Константинополь 15 грудня. Мінїстер війни приймив до служби двох нїмецких офіцирів в цїли з'орґанізованя турецкої армії.

Цетинїє 15 грудня. Вчера розпочала ся звичайна сесия скупштини. Президентом вибраний Марко Дюканович.

Надіслане.

Colosseum

в пасажи Германів

при ул. Соняшній у Львові.

Нова сензацийна програма

від 1 до 15 грудня 1908

Щоденно о год. 8 вечер представлене. В неділї і сьвята 2 представленя о 4 год. по пол. і 8 години вечером. Що пятницї **High-Life** представлене. Білети вчаснїйше можна набути в конторі Пльони при ул. Кароля Людвика ч. 5

— **РУСКІ ДИКТАТИ** для народних шкіл і до приватної науки. На підставі правописних правил зладив і методичними вказівками доповнив Йосиф Танчаковский, учитель школи ім. Шашкевича у Львові. Цїна примірника 70 сотиків. „Диктати" можна дістати майже у всїх книгарнях у Львові, в книгарнях в Бережанах, Коломиї, Перемишли, Н. Санчи, Станиславові, Тернополи і в Чернівцях, а також у автора, котрий висилає „Диктати" під опаскою (5 сотиків). Рада шкільна краєва рішила зачислити повисшу книжку до книжок, що надають ся до бібліотек шкільних яко підручник для учителів народних шкіл.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середно-европейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають посьпішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою (*). Нічна пора числить ся від **6** год. вечером до **5** год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30,** 5·50* 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): **7·20, 12·00, 2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): **7·01, 11·40, 2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·48*,** 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: **10·20.**
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, **9·10*.**
„ Лавочного, Калуша, Борислава: **7·29, 11·42,** 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від 15/6 до 30/9): **3·50.**
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·40, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): **6·20,** 10·40, **2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): **6·35, 11·08, 2·35,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·35, **2·33,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: **11·25*.**
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: **7·30, 2·25,** 6·42*.
„ Бельця: 11·05.
„ Станиславова-Ворохти (від 1/7 до 31/7): **6·40**

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

До Львова:

З Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 8·15 рано, 8·20 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 3·27 по полудни і 9·25 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 8·15 рано, 3·27 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 1·45 по полудни, (від 1 липня до 31 серпня) що дня 8·15 рано, 3·27 і 5·30 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 10·05 перед полуд. і 1·46 по полудни.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і римо-кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 9·58 вечер.

З Любіня від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 11·45 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 7·20 рано, 3·45 по полудни, в неділї і римо-кат. сьвята 2·30 по полуд. і 8·34 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 7·21 рано, 2·30 і 3·45 по полудни, 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 12·41 по полуд. (від 1 липня до 31 серпня) що дня 7·21 рано, 2·30, 3·45 і 5·50 по полуд., 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 9·00 перед полуд. 12·41 по полуд.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що неділї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·35 перед полуднем (від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвята).

До Любіня 2·15 по полудни (від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвят).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

СТ. СОКОЛОВСКОГО

Головна аґенция дневників

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

приймає пренумерату і оголошеня до всіх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може приймати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

Найдешевше можна купити лише

в Авкцийній Гали

ул. Сикстуска 32

меблї, образи, дивани, сальонову обставу, золото, біжутериї, старинности і все можливе до домового уладженя.

Порозуміне з провінциєю писемно.

Вступ вільний цїлий день.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).